



40. szám.
 October 2. 1875.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan. decz. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16. kr
 Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvtárban. **Kiadó-hivatal**: Pest barátok-te.e Athenaeum-épület. **Hirdetések díja**: 5 hasábos nonpareille sor 10 kr.
Hirdetések felvételnek: egyedül **Láng Lipót és társa**, I. nemzetközi hirdetések felvételi irodájukban **Budapestben**, FÜRDŐ-UTCA 1-SÓ SZÁM.

XXVII kötet.

A DEBRECZENI LÚNÁTIKUS.

Elbeszélés. Irta Jókai Mór.

A nagy botos.

A DÉLUTÁN azonban arra volt szentelendő, hogy az elhunyt nagy tiszteletű asszonyságnak a végső nagy tisztelet megadassék. Ez alkalommal esperes úr volt maga tartandó a halotti beszédet, Nyaviga úr pedig egy búcsúztatót, melyet valamikor egy nálánál nagyobb poéta egy fiatal leánykára írt volt, s melyet ő azután átfordított élemedert asszonyságra; Ádámnak pedig még ez alkalommal harsogtatni kellett ablakreszketető hangját a szép harmoniás éneken.

Biz ennek már fele sem volt tréfa, a nagytiszteletű asszonynak nézve. Mindenki, a ki hozzá férhetett, arról beszélt és énekelt, hogy milyen hiába valóság minden földi birtok, mindenünk por és hamu, s hogy ez milyen jól van így rendelve, különösen az esperes úr kifogyhatatlan volt a másvilági gyönyörűségek magasztalásában, az e földi jóknak pedig oly legyalázását vitte véghez, hogy még az élő, szuszogó embernek is kedvet csinált hozzá, itthagyni tanyát és kollegiumot s elmenni Földvára deszkát árulni; s bizony belebeszélte volna még abba a szegény halottba is, hogy jó lesz neki magát eltemettetni, ha szerencséjére a véletlen, — vagy mond-

juk, hogy a gondviselés, — vagy mondjuk, hogy egy macska segítségével nem jön.

Hiszen mindnyájan ismerjük azt az adomát, a midőn Gallina püspök éppen így tetszhalotttá levén, nosza rajta minden titkárja, cselédje, hozzá látott, hogy a míg nem jönnek az inventariummal, »dugd el, vedd el« a mit közel talál, elkaparínthassa. Volt pedig a püspöknek egy kedvencz majma is: hát ez a mint meglátta, hogy mindenki siet elcsizelni valamit a gazdájátul; hogy ő se maradjon el a többtől, kapta a püspöksüveget, felrántotta a fejére, úgy iramodott tova. A tetszhalott pedig merev szemével látta ezt a furcsa figurát s a felett oly nagyon elövette a nevetés inger, hogy felszakadt az idegeit lekötő merevség; felkaczagta magát az innesső világra.

Épen egy ilyen nagy felindulás kellett a nagytiszteletű asszonynak, s ezt neki is megszerezte egy macska.

Tudniillik, hogy a szomszédban kenyeret sütöttek. A temetési pompára aztán mind ott hagyták a befűtött kemenczét: a macska ott kastankodott; egy parázs ráragadt a farkára, azzal ijedtében felszaladt a padlásra;

ott volt a sok száraz kukoriczahaj; az egy percz alatt lobbott vetett s mikor éppen legjobban énekelnek a halott felett, hogy por és hamu minden világi javunk: egyszerre csak kiűt a háztetején a láng s a népség elordítja magát: »tűz van!«

De már erre a szóra elfelejti az ember a tréfát! Nem úgy értettük mi azt a por és hamuvá lételt, hogy most mingyárt meglegyen; hanem majd csak az ítélet napján! Hagyd el kántus! »Ad arma!« a jelszó. Fusson oltani, a ki csak bir! mert ide ég a ház is.

El is futott az mind, diák, professor, esperes, s ott hagyta valamenynyi a halottat; a ki a koporsó fedelén keresztül jól hallható a tüzi lármát, hogy milyen nagy égés van a szomszédban! Ha az ide átszap, akkor ő háromszoros halált szenved.

De bizony két jó léleknek mégis eszébe jutott a halott is. Az egyik volt Veronka, a másik volt Ádám.

Veronka nem akarta elhagyni az anyját, Ádám pedig Veronkát.

— Óh, édes Ádám, gyere, mentsük meg szegény anyámat. Vegyük ki a koporsóból s vigyük el biztos helyre, a hol nem ég meg.

— Megteszem azt Veronkám kedves, a te jó szivedért.

De a mint odahajolt Ádám a megboldogultra, hogy kiemelje a koporsóból, a minek hirtelen lefesztette a tetejét, hát az csak egyszerre a nyaka körül fonta a karjait, hogy a szegény Ádám majd nyavalyássá lett ijedtében s ő kiáltotta most már igazán, hogy »tűz van.«

De annál nagyobb volt az örömsikoltozás Veronka részéről, a mint a halottat feléledni látta; nem ijedt ő meg attól, hanem odarohant hozzá, s a míg a lábait kiemelte a koporsóból, százszor is összecsókolta azokat: »óh én édes jó anyám! feltámadtál az én imádságomra!«

A halottaiból feltámadott beszélni ugyan még nem tudott; de elég volt az tőle, hogy élt. Nem is volt ez nagyon discourálni való idő; mert már ugyan ropogott a tűz odakinn. Dallos hirtelen bebugyóította a jámbor lelket a szemődelébe, a koporsó földét újra helyére szegezte (még akkor is tréfán járt az esze) s azután az ölébe vett alakkal, meg Veronka kisasszonynyal keresztül tört az eszeveszett sokaságon (mert mikor égés van, minden ember elveszti az eszét.) Nem ügyelt ő rájuk senki: azt sem kérdezték, mit visznek? Veronkának volt egy Manczi nénye, a Czegléd utczában, odavitték a jámbor teremést, az a jó lélek aztán megértve a dolgot, levendulaszeszszel meg tárkonyeczettel addig dörzsölte a

feltámadott hátát és nyaka csigolyáját, míg lement róla a bőr, ellenben visszatért beszélő életműszerének teljes használatára.

Na hiszen el lehet képzelni, hogy miket beszélt ez a meg- és visszaboldogult lélek Manczinak, Veronkának, meg Ádámnak? Alig tudták visszatartani, hogy ki ne rohanjon és a tiz körmével le ne húzza a bőrt megbántói arczáról.

Ádámot pedig ugyan csak keresték ez alatt mindenféle. — Föld nyelte el? viz nyelte el? Sehol sincsen a »nagy botos.« —

— Hát hiszen csak nem mehettem a selyem togámban tüzet oltani; védé magát, midőn végre előkerült. Akkor aztán ki is tett magáért. Megmutatta, hogy mit tud? Úgy járt az égő háztető gerinczén, mint egy Szent Flórián, s bontotta szét az égő gerendákat s hajigálta le a földre. A fecskendővel csak ötöt locsolták, hogy meg ne égjen a zsarátnak között; de nem történt semmi baja; s félóra alatt a diákság a nagy botos lelkesítő példaadásával szétmorzsolta az egész tüzet; nem terjedhetett az tovább. Meg lett mentve a professó rék háza.

(Folyt. köv.)

Tallérossy Zebulon levele

Mindenváro Ádámhöz.

Tekintedezs barátom uram!

It küldöm maganak egy darab aczilbronczot. Enek irtike 18 miliom forint. Ha talalya kedves barátom uram valakit, ki agya irte töbet, az lesz maganak tiszta profit. Ebül kiszülnek Uchatius agyuk. Edig volt agyu »ultima ratio regum.« a mienk lesz »ultimus ukazus regum.«

No de köszönög in szipen delegatusagot. Szokva vagyom in ahöz, hogy mikor országgyűlisen meg kel szavaznyi valamit; hivatnak engemet ebídre, pompasra; felraknak eléjbe batteriat fehir, zöld, hosszu, kurta poharakbul, azokat megtölti nekem hatulrul (nekem hatulrul, nem poharnak hatulrul) pamukkeztyüs komornyik. No servus! Iteneg pedig kivisznek engemet (magam költsigin) arsenalba, bevisznek kovacsműhelybe, oda alitanak Nabuchodonozor tüzes kemenczije elejbe, kiben Sidnak,

Mizsak, Abednego aczilbronz zsidogyerekeket kiügetek; hurczolnak engemet szazfile fogaske-rekü masinan, gözgipen keresztül; mutogatnak: ilyen kalapacsal öszetörik delegatyus, ki nem szavaz meg agyukat; oda alitanak engemet agyu elejbe, mikor ipen furnak aztat; aztand utolyara megmagyaraznak, hogy az olyan agyu lesz, a kivel csupa passio lesz embernek magat agyonlüvetnyi; nem lehet elüle olyan meszire elszalanyi, hogy utol ne irjen. Ezel nem izs cziloznak, hanem csak praenumberalnak az emberre. Megizenik előre: »holnap lünyi fogunk: ted testamentomot, is beszily entreprise des pompes funebresvel.«

Most mig csak latunk is tapogatunk Uchatius agyukat; holnaputan fogunk üket halanyi is szagolnyi: azutand fogunk üket megkostolnyi. Akor aztan megszavazunk tizennyolcz miliomot.

Nem izs sok!

Ha eczer kizen leszünk Uchatius agyukal, akor azt teszünk, hogy valamikipen gözcsiplömasina tulajdonos vandorolya falurol falura csipolnyi buzat; mink megyünk, kiveszünk arendaba haborut minden orszagba, is levagunk elensiget — részbe. Így fogunk nemzetgazdaszati talalmanyunkat írtikesitenyi.

Azirt ezt az aczilbronz asztalos forgacsot jól megtakaritson kedves baratom uram, mert ez a mi jövendőbeli orszagos felviragozasunknak arany banyaja.

T. Z.

Delegatiós adomák.

A magyar delegatusok között van gróf Kálnoky Kálmán; a ki azzal dicsekedhetik, hogy ő tette ő felségének Ferencz József királynak az első szolgálatot életében, még pedig igen fontos és nevezetes szolgálatot.

Mi volt az?

Mikor ő felségét keresztelték, akkor gróf K. apród volt az udvarnál s ő tartotta az ezüst medenczét, melybe ő felsége fejről a szentelt víz lehullott.

A N. Fr. Presse (különbén igen szellemdús) tárczairója azt írja a mi korelnökünkről Boérról, hogy »egy foga sincsen.« Mindenki tudja, hogy a derék öreg a

legirigylésreméltóbb ragyogón conservált ép teljes fog-sorral dicsekedhetik. Képzeltetik odahaza, micsoda szándékkal vannak itt irántunk? a hol az embernek még a fogait is kidisputálják a szájából!

Kis Pulszky mint előadó, egyik referádáját így kezdte el:

»Miután több év óta nem volt háború annál fogva a tisztek között nagyobb volt a halálozás.«

Lett erre nevetés! — »Furcsa motiváció!« monda rá Zebulon.

Úgy értendő pedig, hogy »miután nem volt háboru, a rokkant tisztek között nagyobb a halálozottak mint a nyugdíjazottak száma.«

A hadügyminiszteri helyettes Benedek altábornagy felvilágosítja a hadügyi bizottságot az iránt, hogy a hadseregnél csak 18 olyan ló van, mely a húsz évet meghaladta.

»Mint hogy pedig mink mindnyájan túl vagyunk a husz éven, monda rá Zebulon, annál fogva menjünk tovább.

»Remélem, monda Zebulon, az Uchatius ágyuk megszavazásakor, hogy egynehányat a rigi tisztessiges közül is megfogják hagyni, hogy ha egyszer Uchatius agyuk nagy bajba kerülnének, régi komisz agyukkal segítségükre siethessük.«

Hadügyministerium igen kedélyesen nevetett ez indítványra.

— A magyar és osztrák delegatió hadügyi bizottsága egyszerre tartja üléseit s a hadügyminister természetesen egyszerre mind a két helyen jelen nem lehet. Ennél fogva az egyik delegatióknak délután kell üléseit tartani. Az osztrák delegatio azt üzente, hogy miután az ő tagjai öreg urak, a kiknek nem lehet délután ülésezniök, azt tekintetbe kívánja vétetni: — erre odafordul Zichy Manó a mellette ülő Boérhez: »no miután mi pedig mindnyájan fiatalok vagyunk: tehát mi velünk lehet!«

Azt mondja a magyar miniszterek egyike:

— No ugyan megtetszett Horn a bécsieknek.

— Tyhűj! mond rá Zebulon. Akkor filek, hogy nekem nem fogja megtetszeni!

„Kérek kéziratot.“

Nyájas olvasó, te csak mulatságnak tartod a viczlapot elolvasni, de azt nem is sejtéd, micsoda herkulesi feladvány azt meg is írni a te jó kedved végett.

Minden péntek reggel, mikor épen fálnak készülne fordulni nevetető újságcsináló, hogy »folytatását« álmodja egy megkezdett de befejezetlen szép álmoknak: egy borzas gyermekfő rugja be magát az ajtón, nagy félenken, mint a »vetőt« kiáltó lengyel nemes az országgyűlésen, s fellármáz:

— Kérek kéziratot! Jó reggelt. (A köszönés csak másod sorban jön),

Az újságcsináló felrántja mellényét, s neki dül a mosdószekrények — írni. Ha állva ír, legalább kimegy az álmom a szeméből.

— Itt van 30 sor. Ma ne lássalak többet.

A szedőgyerek műértőleg belepislant a papirosba elfintoriti az orrát, a viczet degoutálja vagy a kéziratot kevesli azután elnyargal.

Az újságcsináló egyet fu, a hajkeféhez készülne nyúlni, de már a borzas gyermekfő megint ott kísért az ajtón.

— Kéz iratot kérek!

— Ejnye imposztor, nem megmontam hogy visza ne gyere!

— Kérem én még itt sem voltam!

Igaz a! hiszen ez másik futár a nyomdai főhadiszállásról. A futár megkínálja magát pihenéssel egy támlányon, s les a martalékra. Tíz percz múlva megvan az szedni való.

— Ez kevés. Így nem leszünk készen.

— Szedjétek cziczeróval.

— Ugy se sok.

— Ereszszétek fel, kis öcsém. (»Durchschuszolni.«)

A második borzas gyerek megcsóválja a második borzas fejét, és elviszi kéziratostul.

Használva a réset, a viczlapiró kimenekül az utcára. A kávéház előtt már elcsipi — mind a két borzas fő.

— Ki küldött titeket?

— Klein ur, a fő szedő.

Mit kíván tehát Klein úr? Czigarót?

— Kézirat kell.

— Hát szőlő nem kék?

A két borzas fő erre nem felel, hanem részben elpirul, részben mosolyog. (Ez időközt az író egy már megkezdett élcz végkifundálására használja fel.)

A két borzas fő szurtos markát »Krisztus« üti,

mire egyik elfut nagy vígan a sarkig, de a másik nem tágit.

— Lódulsz utána te is.

Egy »aszalt baraczk« a borzasra megteszi azt a szolgálatot, a mit se szép szó se vesztegetés. Az újságíró beszökik a kávéházba reggelizni, s odaszól a hektikus kelnernek:

— Kérek —

— Kéziratot! fejezi be az egyik borzas, a ki megjött, kezében a hénigli fürtel. Máskülönbem nyomdafestéktől elborult arcza (hetenként csak egyszer, a feierabend után érnek rá mosakodni) mintha bizonyos derült fehérséget nyert volna a szája széle körül a begyömöszölt szőlőnedvtől, s van valami ijesztő benne.

De Jól mondja Páter Skapuláré, hogy a hol legnagyobb a veszély, ott stb. Épen hozza a gerhes pinczér ama szent újságot a »Mária állam«-ot. Minthogy ez a szentéletű lap mindég születése előtt egy nappal szokott megjelenni, az nap melynek a dátuma rajta van, már el is avult, s így a pinczértől kisajátítható hat krajczáron. Egy komoly ezikke felé, mely Andrásst Gorcsakoff kancsuka hordozójának mutatja be, felé írja a viczlapiró hogy NEVESSÜNK, kivágja, s azon módon odadja a gyerekeknek.

— Verset is kérünk, prózát már nem győzünk. De mindjárt.

A kis semmi házi nem tágit. Mit van mit tenni? Van e szent lapnak azonban tárczája is, és abban ÓDA a pápához Budakeszy Józseftől. Kivágatik, és szedésbe adatik, csak ez a czim iratván felé: Szent Dávid hárfája. Ártatlan vicz, de legalább nem árt, ha nem is használ.

A reggeli lapokat át sem futhatja, sietnie kell a »műhelybe,« a hol már brachiummal várják. A »kutyanyelv« még félig fehér a tintától, már galléron fogják Guttenberg ördögei. Csak azt tudná legalább a viczmártó, a telegrammokban a török nyert e tennap vagy a bokéz? hogy tudná, ő is kit üssön. A pápa kifizette e azt a házat, a mit most vett a licitáczió? A leány közéletanodában a nők lesznek e professzorok, vagy a fiatal emberek a tanulók? A Pulszkiak támogatják-e az új kormányt is, midőn a letünttet szidják... vagy csak a jövőndöbelit fogják? Perczel Mór neveztetett e ki igazságügyérnek, vagy Dtto Béla csapott e föl huszárnak?

— Kérjük a Tallérossyt.

— Mindjárt, csak haza jön Bécsből.

S épen jókor! kilenczkor hozza a postás Zebulont,

(tudniillik csak a levelét, mely puskaporral van beporozva, datálódván a fegyvergyárban. Hogy nem félt forró spanyolviasszal lepecsételni, öreg atyus!) Ezzel kihúzzák a szedők tizig. Akkorra megint ott állnak az író asztal előtt.

— Ül le fiacskám a divánra, — veszi könyörgőre az ujságíró a dolgot. (Ez a gyerek pedig mariahilfi sváb.)

— I hab nit czu zetzen, i werd nit niederzetzen.

Üm, ez még le is lözte az embert. Nem írnl inkább te fiam, majd én szedem.

Uj mentő csolnak, kievezni a nyomda festék csá vájából:

— Maradt fiacskám (a nyurga sváb kamasz nagyobb egy lábbal mint az ujságíró,) maradt a mult számról még egy egyiptiene czikk, azt szedjétek át compactba, hogy több helyet foglaljon. Legalább az olvasónak is kevesebbet kell a szemét rontani.

Ismét néhány percnyi idő lélegzetvételre. Akkor egyszerre hárman jönnek fel. Egyik hozza a korrekturát, másik kér új kéziratot, harmadik kérdezősködni jön valami csodálatos chifre, irás jegy hieroglif felől, melyet most már maga írója sem bír ki betűzni. No tessék!

A neki keseredett ujságíró kezdi megemlegetni a vidéki talentumokat, a kik csak a kosárnak tudnak dolgozni, a főmunkatársat, aki elutazott abba a választó kerületébe a hol megbukott, iskolát fölszentelni, Posner Károly Lajost, a ki a tintát pennát feltalálta. Meg sem

nyugtathatta így lelkét, midőn újra hangzik füle mellett az az iszonyu bántó, impertinens czérna hang:

— Kérem már egy órája állunk mind a négyen.

— Hát üljete le.

De a svihák ott strázsál, el nem ereszti egész péntek nap, egész estig. Kifacsarja mint a citromot. Hol kép textust kér, hol reviziot, hol nyolczvanöt krajczárt a szétdobott nyolczvanöt sor szédésért. Meg keil adni mindet. A péntek a viczlapcsinálók Hosszúnapja. Hát még boldog olvasó, ha mindezt kétszeresen kell valakinek kiszzenvednie, a ki két viczlapot csinál egy szuszra. Mikor a »Kék Kakukba« szedett rigmusok vége a »Fakutyában« jelenik meg, a »Fakutyába« leadott adoma csattanója a »Kék Kakukba« czúszik bele. Mikor az ember a versből meg ír egy strófát a »Fakutyának«, azt kikapja a kezéből a gyerek, akkor elkezde egy másik verset a »Kék kakuknak«, azt is kikapják a kezéből; s azontul nem tudja, melyiket kezdte el a »Kék kakuknak«, melyiket a »Fakutyának«, s folytatja a »Fakutyáét« ott a hol a »Kék Kakukét« elhagyta, és megforditva. Meg a kedves sajtóhibák! Meg a sok panaszos érzékenyen illetett »egy a közönségből.« S ezek daczára beszélünk a sajtószabadságról! Mikor most is gyertyagyújtáskor itt settenkedik a strázsa a hátam mögött. Ne húzd el Gyuszi, ezt a papirost, mig pontot nem tettem a végire. Megállj, alábigygyesztem a »nevemet« is. Az is egy sor.

Don Pedró.

HERCEGOVINÁBÓL.

Milán azért rendelte Belgrádba a szkupstiat Krajujevaczbol, hogy Riszticsnek ne legyen ideje többször a feliratot útközben megváltóztatni. E célból még egyéb intézkedéseket is szándékozik eszközölni. Így hír szerint legközelebb írni fog Posner Károly Lajosnak, hogy abból a tintából, a mit a skupstina háznagyfi irodájának szállit, Riszticsnek semmi szín alatt se szállitson többet egy rél palaczknyit se.

--

A hercegovinaiak megkeresték Budapest főváros hatóságát, hogy a kerepesi út kövezetéből küldjön nekik vagy 10 kocsiira valót. Ezt ők köszörükönek akarják használni a harci kiáltványokhoz, melyekkel Bosnia lakosságát a felkelésre szólítják. Azon esetre, ha a küldemény csakugyan megérkezik. Lyubibratity vezér meg akar abból tartani néhány darabot mosdó szappannak.

Isztrikucz és Hasszalmicseszkul.

Isztr. Miért nem veszi a főváros hazai gyárból a posztóját?

Nassz. No bizonyosan, mert külföldön olcsóbb.

Isztr. Hát ha itthon olcsóbb volna, akkor itthon venné?

Nassz. Az nem egészen bizonyos.

Isztr. De ha valamelyik magistratsrath állitana Budapesten posztógyárat?

Nassz. Az más. Akkor abból vennék a posztót, ha külföldön ingyen adnák is.

Isztr. Mit lönek aztán avval az Uchatius-ágyúval!

Nassz. Legelőször is lukat a — zsebünkön.

Az Uchatius-ágyúrol.

(Uchatius tábornok előadása, melyet a delegációknak tartott a bécsi arzenálban szept. 27-én.)

Az Uchatius-ágyú két főalkatrészből áll u. m. Uchatiusból és ágyúból, mindakettőnek megvan az a minden emberrel és ágyúval közös tulajdonsága, hogy tulajdonképen nem egyéb, mint egy hosszú luk, mely valami keménnyel van körülvéve. Különbözik azonban a két alkatrész egymástól abban, hogy míg az egyik ugyanazon nyílason töltődik meg, és sül el, a másiknál ez nem egészen így történik. Ha kívánják a tisztelt delegációk, kész vagyok kísérletileg is megmutatni. (Lásuk! lássuk! Uchatius megmutatja az ágyún.)

Az Uchatius-ágyú öntésénél a két alkatrész külön öntetik, a mint az nagyon természetes. Az ágyú öntése itt történik az arzenálban s azt itt önök megszemlélhetik. A másik alkatrész öntése. . . .

(Nevetés. Fölkiáltások: Elég! elég!) Kérem kérem! az szintén *arzen-álban* történik, ezt a szót azonban ekkor görögül kell érteni. Hisz, tudnak az urak görögül. (Tudunk, tudunk. Nevetés.)

Most pedig miután az Uchatius-ágyú fogalmával tisztába méltóztattak jönni beláthatják annak előnyeit minden egyéb ágyúk fölött s így okvetetlenül megszavazandják az öntésükre szükséges milliókat. (Meg!)

DELEGÁCZIÓ.

I.



— Ágyunkat Uchatiusokkal kicserélni, könyörgök 8 millió forintért.

Delegátusok fennhéjázólag:

— Ohó, előbb személyes tapasztalást kell szereznünk, megérdemlik e?

II.



— Nem kell a személyes tapasztalat. Megadjuk magunkat is, a 8 milliót is.

Az ember csak egyszer él!

JÓ barátim, a bajnak
Ma oda se nézzünk!

Csajjunk egy kis lakodalmat,
Most van egy kis pénzünk.
Igaz, hogy nincs téli rokkunk,
Hej, pedig már itt a tél...
Eh, de mit filozofálok?
Az ember csak egyszer él!

A pap ugyan prédikál
Más világról sokszor.
De ki tudja: van-e ott lány,
Czimbalom és jó bor?
Meg ha van is: ott az ember
Csókolózni, inni fél
Az uristen színe előtt...
Az ember csak egyszer él!

Mese a feltámadás!
Ha az ember meghal:
Trombitálhat sírja fölött
Egy regiment angyal!
Ő abból a kis gödörből
Többet soha fel nem kél...
Rajta fiuk! el ne késsünk,
Az ember csak egyszer él!

A minap egy gyógyszerész
Cziankálit vett be:
Izabella hütlenségét
Ugy szívére vette.
De bolond volt! miért nem ivott?
'Sz jobb a bor a méragnél...
Ha nem ivott ő: igyunk mi,
Az ember csak egyszer él!

Tegnapelőtt egy zsidót
Pénzeért megöltek.
Ha elisszúk minden pénzünk:
Soha ránk nem törnek.
Vig szegénység a veszélyes
Gazdagságnál többet ér...
Rajta fiuk! szép a vetés!
Az ember csak egyszer él!

Ne gondoljunk arra ma,
Hogy mit eszünk holnap.
Minden hajért, szenvedésért
Kárpótól egy jó nap.
... Rá se hallgass, ha a világ
L u m p n a k nevez s elitél:
A világtól éhen halhatsz...
Az ember csak egyszer él!

Pósa Lajos.

HITELES SZÖVEGE

azon titkos felirtnak, melyet Milán fejedelem nem tesz ki az
ablakába, hogy az újságírók ott elolvassák.

Felséges princz Milán!

Hodoló szívvel vettük Felségednek legmagasabb
leiratát, melylyel bennünket megnyitni kegyeskedtél.
Csodálkozva vettük azonban belőle észre, hogy te a fé-
nyes kaput mivelhogy az fényes, annálfogva újnak gon-
dolod, s egyáltalában nem mutatsz bátorságot arra, hogy
annak vitézül neki szaladván, betaszítsd.

Mi kénytelenek vagyunk neked e tekintetben azon
felvilágosítással szolgálni, hogy a fényes kapu egyálta-
lában nem olyan új, hogy azt bámulni érdemes volna;
sőt annyira korhadt, hogy a te szarvaid rohamának
ellentállni teljesen képtelen.

Ezt a felvilágosítást tehát légy szíves tudomásul
venni, és azután magadat ahhoz tartani. A mit ha tenni
elmúlasztanál jusson eszedbe a nagyapád halála, továb-
bá az, hogy Karagyorgyevics a határ on áll, s a mi figyel-
meztetésünk figyelembe nem vétele esetén, tudd meg,
hogy a fényes kapu nem sokáig fog neked fényeskedni.

Különben maradunk hódoló

Alattvalóid.

THEA ESTÉLYEN.

A férj így szólott hozzám:
„Kurizálj kissé nőmnek...
Hadd lássak végre érzést
S halljak vallomást tőled!”

Egyik tanteom a szentírásból, —
Ásítva közbe vágott:
„Öcsém: másnak sem ökrét,
Sem szamarát ne kívánjad!”

B o r k o r s o l y á k.

Tud németül.

Egy ispán németül akarván megtanulni, előfogta
a német gramatikát és szorgalmasan tanulta. — Egy tár-
saságban azt kérdezték tőle, no ispán úr, tud-e már né-
metül beszélni?

Beszélni csak beszélnek valamit, de azok a fene
ártikusok: *dir, der, dur!* ezeket már **nem** értem se-
hogysen!

Uj szent.

Selmecz mellett a köpataki hegyen egy szerencsétlen feldőlés emlékére kereszt van emelve, melynek tábláján ezen szomorú eset levan rajzolva, azonban már csak alig kivehetőleg.

Magyar bucsusok jövének Selmeczre és e kereszt előtt megállapodva ájtatosan imádkoztak, azonban mégis szerették volna tudni, hogy mily szentnek van hát ez emelve? egyiköjűk egy épen arra menő német paraszttól meg is kérdé, miféle szent ez.

— I' vász nit! — felelt a bot-német.

Erre aztán rákezdték az ájtatos búcsusok: »Szent I' vász nit könyörögi érettünk! — Történt a most nem rég volt búcsú alkalmával.

A kinek szerencséje van.

Az ó-bessenyői kerületben a választás után beállt Csókán egy béresné az ispánhoz. »Igaz-e ispán uram — azt mondja, — hogy a mi földesurunkat olyan nagy szöröncse érte? Hallom, hogy megfogadták követnek, oszt öt pengő forintot kap nap számr a még a mellett külön kovártél-péz is jár neki, mint komencio. Csak burokban született ez a mi földesurunk!

Jól ösmer.

Rövid idő előtt kécskeméten időztem, a vásártéren sétálva látom, hogy volt iskola társam P. üzletet nyitott. Épen vásárolni valóm volt, betértem üzletébe. P. alig hogy meglátott, öröme nyilvánítá a visszontlátás fölött s kérdé, hogy ösmerem e még? Hogy ne, mondám, azért jöttem be hozzá. P. kérdé tőlem, hogy G. fivérem hogy van, hisz az én vagyok jegyzém meg rá. P. egyideig bámul s birtelen kérdi hát R. öcsce még mindég a H. banknál van? Ej hisz ez megint én vagyok, R. öcsém mint jól tudhatja az E. banknál van. P. ismét bámul és újra kérdez. Igaz hogy K. fivére megnősült? Jaj ez már megint én vagyok! K. fivérem még mindég nőtlen, P. erre hirtelen sok dolga miatt menté magát s eltűnt.

Ha Mahómed nem megy a hegyhez...

Ledöntött a nagy szélvihar egy kis vidéki városvégi dombon szerénykedő ódon fatemplomot, s leomló romjai a domb alatt lakó ügyvéd udvarára hullottak.

A nagy csodát bámuló tömegbe vetődik az ügyvédnek egy barátja is, ki látván, s megértvén az esetet, az ügyvédhez fordulva, felkiált:

— Mégis nagy az Isten irgalma, kegyelme!

— Miért? kérdi bosszusan az ügyvéd.

— Látod barátom, addig kerülted gyerekkorod óta az Isten egyházát, hogy jónak látta utoljára a templomot küldenit hozzád.

Jellemző.

— Tehát ismét dözsöltetek az éjjel? Hányan voltatok?

— Ott volt Bogozsi Miska, Kanalas Pál, Begyer Ambrus, a jegyző és Kálmán Gyuri...

— Ki az a Kálmán Gyuri?

— Gézenguz koplaló a ki életében csinálni sohasem csinált egyebet, mint lopott; a legnagyobb kötözni való, nem érdemli meg, hogy az isten napja rá süssön; — de jó mulató.

Tavaszi és tapasz.

A poesis tanítója megparancsolja tanítványainak, hogy irjanak verset a tavaszról. Csülök Pista nem tudván miről kell írni, a tavaszról-e vagy a tapaszról, elhátározta, hogy mindkettőről ír »Tapasz« czim alatt, mit ilyen formán végre is hajtott:

A Tapasz.

Ez esztendő szakasz
Egy nagy nehéz tapasz
Tamás Andris bátyom
Uj kö házat tapasz.

Montenegróba velök.

Egy ujságban olvassuk, hogy egy ex-tapaczirer reál-gimnáziumot nyitott s értvén a csízióhoz, ki nyerte a közoktatási minisztertől a nyilvánossági jogot. Azt is mondja az említett »Független« ujság, hogy az ipse, már mint a nyilvános reál-gimnázium vállalkozója és főintendánsa nem ismeri a betűt. Ugy halljuk miszerint ő excellenciája a közoktatás fő öre kinevezte a famosus paedagog urat országos képző művészeti tanácsossá, lévén ez Szerbiában az egyetlen országos functionariusság, a melyhez nem szükséges az olvasás nemes mestersége. Ha pedig nem Szerbiában esett volna meg a stikli, úgy annak mesterei belebbezendők Montenegróba.

A helyzet Franciaországban.



TÜLANGLÉ PRINCZEK: Inkább a lányasszo nýt, mint az anyúrú asszonyt.

Minden és semmi.

Náladnál az isten
Szebb lényt nem teremté:
Csillagok kék szemeid,
Bibor az ajkad,
Hollók a fürteid,
Piczin kezéd, lábad,
Szellem, jószág, ész vagy,
Szóval mindened van.
Ah! mi kár, hogy ennyi kincs
Mellett éppen sem mid sincs!

Flautás.

A megyei tanügyi bizottságnak gyűlése volt; interpelláció interpellatiót követett. A nagyságos királyi tanácsos, kerületi tanfelügyelő ur kijött végre a flegmából s egy szünetet felhasználva, így adott hangot magas haragjának:

— No van e még valaki, aki beszélni akar? mondja most egyszerre, mert én nem vagyok duda, hogy a hányszor megnyomnak, annyiszor megszóllaljak!

Erre egy bizottsági tag felszól:

— Akkor hát nagyságod engedelméből én még nyekkentek egyet nagyságodon.

Rimaszombat városában.

Én, aki e nagy világon
Pattogó nőt mind imádom,
S ki már soknak ríszesültem
Csókkal vegyes mosolyában:
Nem öleltem még szebb nőt, mint
Rimaszombat városában.

Én, kit a sors egyre kerget,
S bejártam már ungot-berket,
Ebédeltem, vacsoráltam
Konyhóban és palotában:
Még nem ettem jobb czipót, mint
Rimaszombat városában.

Én, ki annyit keltem jártam,
Éjszakáztam, tivornyáztam
Aranyos szép fogadóknak,
Hosszú, kurta rozsz kocsmában:
Még nem szoptam le magam, csak
Rimaszombat városában.

Pósa Lajos.

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

A Pester Neuser Zsurnálból.

Egy fiatal hölgy egy művelt »szellemdús« magyar fiatal »emberek« kíván levelezé belepni, levelek fogadtatnak »fél esték« czim alatt 4 oktober, ig poste restante.

T. Cz. Képviselői Czéházhoz Sándor-utca 2.

Első Magyar Gyenyeralis Köszöntése Budapest.

Poharam felett véghetetlen az túst,
Örökre Dilsérjük az Jézus Krisztust
Így köszönt az Gyenyeralis Budapest
Kitt Ezred Év Déli törvény szerint fest.

Mely Arpádfán Nyolezadik agozatján,
Erdemett Nyert az Ezred Év alapján
Ő felséges törvény szerint Nagy Déli,
Mind Császári Királyi rend örségi,

Ezekk töltötték meg Déli Póharott,
Arpád alapította az Hazott,
Zug Átilla kegyetlen hős szavai,
törvényétkell Déli Napként tisztelni,

Árpád Atyám tiszteli meg az napott.
Azért vére Déli Emell kalapott,
tudománya az Nemzeti Gépezett,
Világ híru tengerész és művészet,

Imádjatok az Ég és az föld úrátt,
fő hatalom tüzte fel az zaszlójátt
főhatalom Zaszlója vijola szín,
Ezer Év Nagy Déli rajta Zaszló Czím,
Nagy Déli,

Tisztelem az Egesz képviselői közönségett,
Költ 1875 dik szept. 22-dik.

Lakásom: Budapest Ferencz város Rakos uca 10 sz Ajto
szám 10 dik.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

— Dongó. Az egyik kissé gyarló, a többi azonban jó. — Zombor K. J. Ritka diszpéldánya a nepotizmus mákvirágainak. Jövő számunkban.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státio utca 80-ik szám alatt.

Pest. 1875.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

egyetül
LÁNG LIPOT ÉS TÁRS.

I. nemzetközi hirdetések felvételi irodájukban, Budapesten

Fürdő-utca 1-ső szám.

Rajzolja

JANKÓ.

Metazi

POLLAK.

Van szerencsénk ezennel jelenteni, hogy

Pesten, uj-bécsi-utca 3. sz. a. egy szőnyegfiókraktárt

nyitottunk, és ebben, valamint eddigi raktárunkban, Pest, Dorottya-utca 2. szám alatt

nagy raktárt tartunk a legszebb és legújabb szőnyegek

szoba behúzásra, továbbá **salon-, pamlag- és ágyszőnyegek**ből, futó- és lépcsőszőnyegek, cocus-futók- és lábtörlők, angora-szőrmék, **ágy-, asztalterítők- és flanell-takarók**, függönyökből stb.

leszállított, rendkívül olcsó árakon.

Nagy készlet smyrnai szőnyegek

melyeket egy igen jó hírnevű smyrnai szőnyeggyárból átvettük; ezeket a gyári áron alul legolcsóbban elárusítjuk.

Régibb divatu színezett szőnyeget fiókraktárunkban, **uj-bécsi-utca 3. szám a.**

feltűnőleg leszállított olcsó árakon adjuk el.

Minél számosabb szíves látogatásért esedezünk tisztelettel

TOTTIS ÉS KREN,

„az északeszillaghoz“ Pest, Dorottya-utca 2. sz. **Fiókraktár: Pest, uj-bécsi-utca 3. szám.**
Megrendelések gyorsan eszközöltetnek. Árjegyzékek bérmentve szétküldetnek.

Első magyar központi mező és erdőgazdászati közvetítő intézet Budapest, Dorottya-utca 12. I. emelet.

A mező és erdőgazdászati közvetítő intézet f. é. april elején kezdte meg működését. A mező és erdőgazdászati-üzletforgalmának emelése és előmozdítása céljából. Működési köre következő csoportokra osztályozható. **Elvállalja:** gazdaságok felügyelését, korszerű berendezését, vetőrendszerek megállapítását, birtokok rendszeres szakavatott megbecsülését és évi számadások fölülvizsgálatát. A t. gazdaközönség képviselőit üzleti dolgaiban.

Közbenjár: birtok adak-vételek, bérlemény, csere és birtok eldarabolások eszközésénél, kölcsönök szerzésénél, jelzálogi biztosíték mellett. Mindennemű gazdasági és erdészeti nyers termények és iparcikkéki borok, valamint takarmánymagok, hus, tej és gyapjuteremelő tenyészállatok, gazdasági gépek és eszközök, mesterséges trágya-anyagok stb. eladását és beszerzését **bizományban teljesíti.**

Továbbá foglalkozik az intézet gazdasági és erdészeti tisztek, okleveles gépészek és kertészek elhelyezésével **előleges díj nélkül**, végre nevezetesebb gyárak és cégek ügynökségét szaktárgyakban elvállalja.

Szavoszt testvérek

képviselői az első magyar központi mező és erdőgazdászati közvetítő intézetnek. Budapest, Dorottya-utca, 12. I. emelet.

NB. Ugyanott elő vannak jegyezve; eladásra nagyobb és kisebb birtokok. Árunk 30,000-tól 900,000 frtig. Különböző erdőtermények és jeles borok. — Állást keresnek: gazdasági és erdészeti hivatalnokok, kipróbált gépészek. — Kibérlésre: több kisebb birtokok kerestetnek.

Az első magyar központi mező és erdőgazdászati közvetítő intézet. Budapest Dorottya-utca 12. ajánkozik a t. gazdaközönségnek termények legmagasabb ároni eladására ugyszintén a gazdasághoz szükséges mindennemű iparcikké, gépek, stb. legolcsóbb gyári ároni beszerzésére, kezeskedvén a rendelmények pontos eszközéséért.

A legbiztosabb és legkellemesebb szer váltóláz ellen

különösen gyermekeknél, kik a keserű Chinint másképp bevenni nem képesek, a

CHININ CSOKOLÁDÉ

és a Chinin-cukor

Rozsnyay M. gyógyszerésztől Aradon (azelőtt Zombán Tolnamegyében) melyeket a magyar orvosok és természet-vizsgálók és a

nagygyűlés Fiumében

pályadíjjal koszoruzott.

Kapható vagy megrendelhető a birodalom minden jóhírű gyógyszerárában.

A hamisításoktól óvakodni kell!

Mindenki csak a Rozsnyay M.-féle pályakoszoruzott készítményt kéri és fogadja el.



Valódi selmeczi pipák



Schmidt Ludmilla selmeczbányai pipagyárból megrendelhető utánvétel mellett következő árakért: $\frac{1}{4}$ tuczat fedetlen 36 kr, $\frac{1}{4}$ tuczat ezüstölt erős féddel 85 kr, $\frac{1}{4}$ tuczat pakfong fedelű 1 frt 45 kr, $\frac{1}{4}$ tuczat uj ezüstös fedelű 1 frt 80 kr.

Kívánságra a gyártott 26 nemű pipák mintarajza bérmentesen megküldetik.